

CAPLLETRA
REVISTA DE FILOLOGIA

En aquests temps democràtics en què ens plouen sentències contra l'ús normal de la llengua catalana i en què els imperialistes de torn, de dins i de fora, ja no dissimulen les seues tàctiques d'entrebanc sistemàtic als tímids intents de recuperació d'alguns àmbits d'ús d'una llengua legalment cooficial, potser ens sentim temptats a adoptar la mateixa actitud que la de l'adversari o a refugiar-nos en la resignació de la impotència. Lluny d'això, volem proclamar la nostra voluntat de "viure i conviure" —com ens recordava fa només uns mesos, amb motiu del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, el poeta Foix— i el nostre convenciment que el respecte a la pluralitat lingüística —que és, en definitiva, el respecte als altres homes i dones— no solament no és incompatible amb la normalització plena de la nostra llengua sinó que és el millor test per a comprovar la maduresa democràtica d'una col·lectivitat humana.

En el present número de CAPLLETRA —que dediquem als qui ens neguen el dret a viure sense discriminació per raons de llengua— hem procurat reflectir el nostre tarannà: hi trobareu col·laboracions en català, espanyol, italià i gallego-portugués, tres de les quals precisament sobre els problemes i les expectatives de normalització lingüística a Catalunya, Euskadi i Galícia, i una, la que comenta el DE-CAT de Joan Coromines, escrita per un armeni-canadenc que ha consagrat els seus millors anys a estudiar, aprendre i estimar la llengua catalana, i, de manera especial, la seua varietat valenciana.

*Antoni Ferrando
València, primavera de 1987*